

חייב, אם כך לא ראוי להם אפלו בthanות עוז. ואם תאמר שעד שלא חטא הלבישו אותם - לא. אלא אחר שחתאו כתוב בראשית ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עוז וילבשים וגוי. אמר לו, כך זה בודאי. בהתחלה היה כמו שלםעה, ומפשטים מהגונים שלמטה, והיה האור העליון סובב עליהם. אחר שחתאו החזירים בצרות העולם הנה, וההביר מכם הצרות שלמעלה. מה כתוב? ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עוז וילבשים, מצורת העולם הנה. כתוב (שמה בת) (את אהרון) ואת בניו פקריב והלבשתם כתנות. שם בגון עליון,ongan פגון תחתון. שם כתנות שש,ongan כתנות עוז. ואך על גב שפה הוא, היפי של אותם לבושים על הפל.

ותפקחה עיני שניהם (בראשית ג). (בצורת) (ברופט) העולם הנה, מה שלא היה קדם שהיו מושגים ופוקחים למעלה, לעתיד לבא כתוב (ישעה מב) וחולכת עורים בדרך לא ידעו וגוי. עתיד הקדוש ברוך הוא לפיקח עיניהם של אנשים לא חכמים, ולהספפם בחכמה עליזה ולהרבק בהם שלא נרבקו בעולם הנה, כדי שיידעו את רפונם. אשרי הצדיקים שיזכו אותה חכמה, שאין חכמה לאו. ואו אותה חכמה, ולא ידיעה באו. ואו אותה ירצה, ולא רבקות באו. ואו דבקות דבקות.

עד שהי הולכיםראי אותם ליסטים הולכים אחריהם לקפטם אותם. הספפם בהם רבוי אלעד. באו שמי חיים שודה והרגיו אותם. אמר רבוי אלעד, ברוך עליזה, (משל י) בלבתק לא יציר עצה ואם הרחמן שהzielנו. קרא עליהם, (משל י) בלבתק לא יציר עצה ואם פרוץ לא תפשל, וככתוב הahlenim

בתנות עוז. וכי תימא דעת לא חאבי אלביישו להו, לא. אלא לבתר דחבו כתיב, ויעש יי' אלhim לאדם ולאשתו כתנות עוז וילבושים.

אמר ליה, כי הוא ודאי, בקדמיה הוו בגונא דלעילא, ומתקשטין מן גוני דלפתא, והוה נהර אסחר עלייה. ולבתר דחבו, אהדר לון בגוני דהאי עלמא, ואעבר מנינו גוני דלעילא. מה כתיב. ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עוז וילבשים מגונא דהאי עלמא. כתיב (שמות ט) ואת אהרן ואת בניו פקריב והלבשתם כתנות, הtmp בגונא דלעילא. הכא בגונא דלפתא. הtmp כתנות שש, הכא כתנות עוז. ואך על גב דאייה הבי, שפירא דאיון לבישין סליק על פלא.

ותפקחה עיני שניהם (בראשית ג) (בטיפסא) (בעופשא) דהאי עלמא, מה שלא היה קודם, והו משגיחין ופקחין לעילא. לומן דאי כתיב, (ישעה מב) וחולכת עורות בדרכ לא ידעו וגוי. זמין קדשא ברייה הוא לאפקחה עיניין דלא חכמים, ולאСПכלא (דקרת"ב ע"א) בחקמתא עלאה, ולאתדקא במא דלא אתדק בhai עלמא, בגין דינידען למאיריהון. זפאיין איינון צדיקיא, דיזכון לההייה חקמתא, דלאו חקמתא בההייה חקמתא, ולאו ידיעה בההייה ידיעה, ולאו דבקותא בההייה דבקותא.

עד ההוו אזי, חז אינון לסתים אזי בתריהו, לאפקחא לון. אסתבל בהו רבוי אלעד, אותו תריין חמוץ ברא וקטלי לון. אמר רבוי אלעד, בריך רחמנא דשיזון, קרא עליזה, (משל י) בלבתק לא יציר עצה ואם הרחמן שהzielנו. קרא עליהם, (משל י) בלבתק לא יציר עצה ואם פרוץ לא תפשל, וככתוב הahlenim